

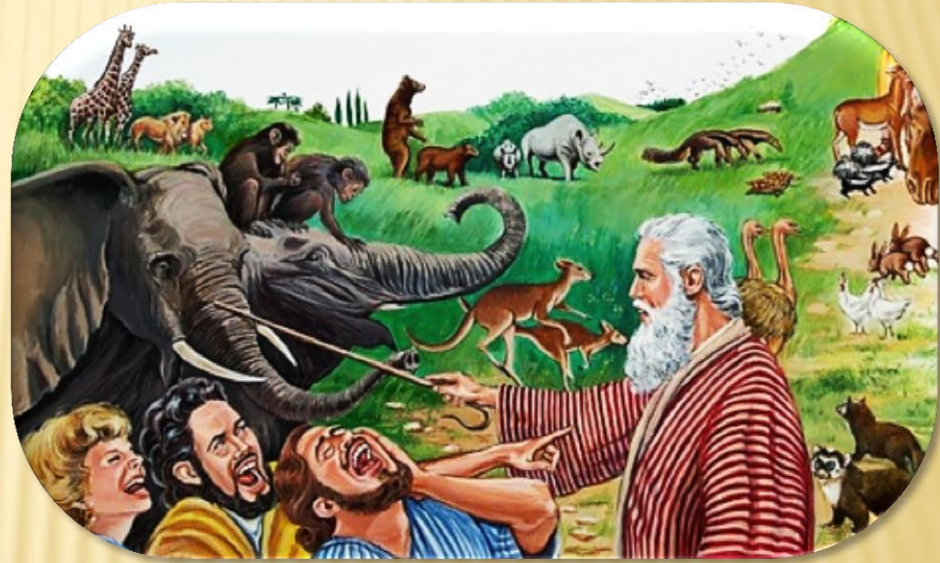
POTOPUL LUI NOE - MIT SAU REALITATE

INTRODUCERE

„Domnul a zis lui Noe: *„Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci după șapte zile voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și voi șterge astfel de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut.*’ După cele șapte zile, au venit apele potopului pe pământ” (Fac. 7, 1-4-10).

Când auzim de cuvântul potop ne gândim automat la Biblie și la arca lui Noe. Istorisirea Vechiului Testament a înconjurat lumea și, deși e cea mai cunoscută relatare a potopului, nu este și singura. Povestea lui Noe și a Marelui Potop se regăsește în toate marile culturi și civilizații ale lumii. Oscilând între mit și realitate, supraviețuirea miraculoasă a lui Noe, a înfierbântat nu numai mințile populațiilor, ci și a oamenilor de știință.

În timpul construirii corăbiei, Noe a propovăduit dreptatea și cuvioșia, mai ales când era provocat de prezența oamenilor curioși și sarcastici ai nelegiurii, care veneau să vadă construcția lui. Bătându-și joc de predică și de groaznica prevenire, oamenii deveneau tot mai nepăsători și mai nelegiuiți.

Cauza potopului

Păcatul neascultării protopărinților Adam și Eva a dus la căderea din starea paradisiului edenic.

Oamenii s-au se înmulțit pe pământ și au săvârșit tot felul de nelegiuiri.

Răul s-a răspândit cu putere în lume, dar cea mai înaltă culme a atins-o când s-au făcut căsătorii nepermise între fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor (Gen. 6, 2), Acestea Îi displăceau Domnului, iar cauza potopului a fost stricăciunea oamenilor.

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. (Gen. 6, 5-7).

Când corabia s-a terminat Noe a ascultat de Domnul și a intrat în corabie cu cei trei fii ai săi **Sem, Ham și Iafet**, cu soția lui și cu soțiile fiilor săi și cu animalele adunate. Apoi „Domnul a închis după ei ușa corăbiei” (Gen. 7, 16).

Apele potopului au venit asupra pământului în anul 600 al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a 17-a, când s-au deschis toate izvoarele cele mari ale adâncului, și ferestrele cerului au vărsat ploaie pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

În rândurile oamenilor însă, se afla un om care a găsit har în ochii Domnului. **Noe, era fiul lui Lameh, om drept și neprihănit în neamul său; el umbla înaintea lui Dumnezeu ca și strămoșul său Enoh.**

ARCA LUI NOE; UN NOU ÎNCEPUT

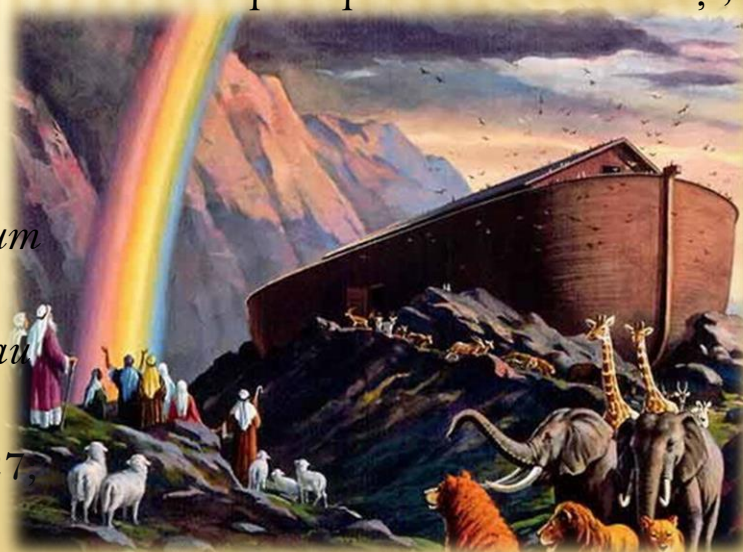
Domnul l-a ales pe Noe să fie părintele noii omeniri pe pământ, în locul celei stricate, care era sortită la pieirea meritată. Dumnezeu i-a descoperit lui Noe hotărârea Sa și zise: „*Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.*„(gen. 6, 13-18).

Arca a fost construită de Noe pentru a-și salva familia și animalele, din potopul trimis de Dumnezeu (6: 14-9: 19). Arca avea o lungime de 140m, o lățime de 25m și o înălțime de 15m, cu trei niveluri. Erudiții au calculat că o navă de asemenea dimensiuni putea transporta o greutate de 43 000 de tone. După aproape un an de plutire pe ape, arca s-a oprit pe muntele Ararat, care este în Turcia de astăzi.

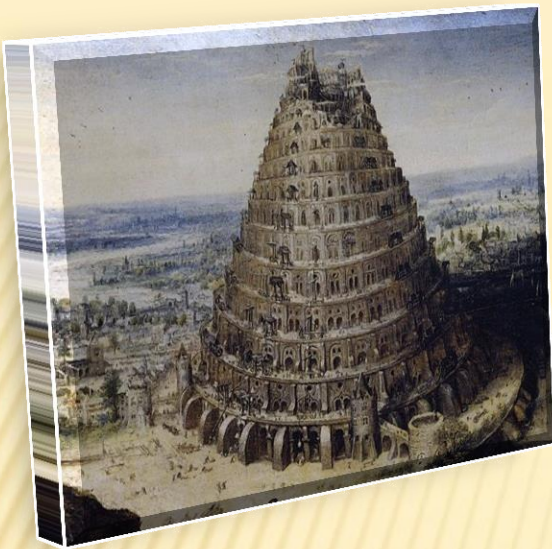
Arca este dovada judecății, dar și a îndurării lui Dumnezeu. Judecata Lui dreaptă este văzută în distrugerea celor nelegiuiți, iar îndurarea și grija Sa sunt demonstrate prin păstrarea lui Noe și, prin el, a rasei umane (curcubeul).

Arca este întruchiparea vădită a lui Cristos, care ne-a scăpat din calea potopului judecății divine, prin harul Său.

În *Noul Testament*, Isus vorbea despre sfârșitul tuturor: „*cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți,*”(Mt. 24:38,39). Alte referințe la potop le regăsim în Lu.17:26-27, Evr.11:7; 1Petru 3:20 și 2Petru 2:5

TURNUL BABEL

Turnul Babel a fost construit în câmpia Șinear, locație aflată probabil în Babilonia antică, din sudul Mesopotamiei, cândva după marele potop din vremea lui Noe.

Ca simbol al mândriei și rebeliunii păcătoase a omului, structura aceasta a fost construită pentru a satisface vanitatea oamenilor: „*să ne facem un nume*” (Gen. 11:4). Turnul-piramidă trebuia să ajungă până la ceruri. Oamenii încercau să se apropie de Dumnezeu prin forța propriei lor ambiții, însă curând au învățat că porțile cerului nu pot fi luate prin asediere.

"Babel" este cuvântul echivalent în limba ebraică al cuvântului akkadian **Babilu**, un oraș cosmopolit recunoscut pentru multitudinea de limbi vorbite.

Turnul, probabil a fost construit din cărămidă și mortar, din moment ce în câmpia din sudul Mesopotamiei nu erau stânci. Turnul Babei pare a fi fost asemănător ziguratelor pe care le construiau vechii locuitori ai Mesopotamiei ca locașuri de închinare pentru zeii lor. Atât asirienii, cât și babilonienii se mândreau cu înălțimea acestor temple păgâne, ridicate în trei terase. În templu se urca pe trepte convergente. Partea cea mai de sus a turnului era un altar dedicat închinării păgâne.

Însă Dumnezeu, (scris în ebraică **YHWH**; tradus în română ca **Yahweh, Iehova**, sau cel mai adesea, **Domnul**), văzând că oamenii păcătuiau împotriva lui, le-a încurcat limbile și a împrăștiat oamenii pe tot Pământul (11:7-8).